

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐξωτερικῶ ἑρ. ε — Ἐξωτερικ. ἑρ. χρ. 1

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΩΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΕΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παραλήψεις ἔστυν, τμήματος Πλάσας)

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΣ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ

Δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν διὰ τῆς γραφῆς τὰς λέξεις ταύτας: Τύχη—Τάξις. Ἄλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ ἐν τῇ λογικῇ δὲν ὑφίσταται κανεὶς μεταξὺ τῶν συμβεβασμέων.

Τόσον εἰς τὰς ὑλικὰς ἐργασίας ὅσον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς ζητεῖται ὁ λογιζόμενος, παράγων ἀπαραίτητος διὰ τὴν πρόδον καὶ τὴν τάξιν. Καὶ ἐὰν ὑπεστήριξέ τις, ὅτι δυνάμεθα νὰ βασίσωμεν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας εἰς τὴν τύχην, καὶ τύχην ἄχατον πρὸς πᾶσαν πρόβλεψιν καὶ σκέψιν καὶ ρόθμισιν, ἢ μεγαλήτερα πρὸς αὐτὸν φιλοφρόνησις ἤθελεν εἶναι τὸ νὰ τοῦ στρέψωμεν τὰ νῶτα.

Προσέξατε τώρα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις θεωρίας τῶν ὑλιστῶν. Ἀποκλείοντες τὸν Θεὸν ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κόσμου, τί ἀντικαθίστῶσιν εἰς αὐτὸν ἐν τῇ μακρῇ σειρᾷ τῆς ἐξελιξέως καὶ τῆς διακοσμήσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ Σύμπαν; Μᾶλλον λέγουσιν οἱ ἴδιοι. Τὸ μοιραῖον, τὴν τύχην.

Καὶ ἐν φητῶς δὲν το ἀνωμολόγουν, ἢ ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς θεωρίας τῶν μίαν καὶ μόνον δύναται νὰ εἶνε. Γίνεται τι χωρὶς αἰτίου συνειδήσεως καὶ νοῦ; Τί το προκαλεῖ; Ἡ τυφλὴ τύχη.

Ἄλλ' ἦτο λοιπὸν δυνατὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς νὰ παραχθῇ τὸ θαυμασιὸν Σύμπαν; Ἦτο δυνατὸν ἐν καὶ μόνον ἄνθος, ἢ ἐν καὶ μόνον εἶδος περιτέγων καὶ ὁμοιομόρφων κογχυλίων νὰ προέλθῃ μοιραίως, διὰ τυχαίας συνεργασίας καὶ συνθέσεως μορίων;

Τὸ ἀσυμβίβαστον τάξεως καὶ τύχης ἐνοσούντες καὶ αὐτοὶ οἱ ὑλισταί, προσπαθοῦσι νὰ διαφιλονεικήσωσι τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τάξιν, παρουσιάζοντες διάφορα φαινόμενα ἀνωμαλίας ἐν τῇ φύσει.

Τὰ τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων θέλωμεν ἐξετάσει ἄλλοτε. Τώρα ἀρκετὸν εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν κατ' αὐτὴν τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν δὲν δεσπόζουσι σταθεροὶ νόμοι εἰς τὴν κτίσιν, καὶ τὰ πάντα δὲν διεξάγονται ἀσφαλῶς καὶ ἀπαρατρέπτως κατὰ τοὺς νόμους τούτους;

Αἱ λοιπὸν! Τί εἶνε ἡ τοιαύτη παγκόσμιος σταθερότης νόμων, κατὰ τοὺς ὁποίους ρηθίζεται τὸ Σύμπαν κατὰ ἡ θαυμασιωτέραν τάξιν, τόσῳ δὲ θαυμασιωτέραν, καθόσον ὑφίσταται ἀπ' αἰῶνων; Ἀπειράριθμοι γιγαντιαῖοι κόσμοι τρέχουσι καὶ σπρηφογυρίζουσι μετὰ τὴν πλέον ὑπερβολὴν ταχύτητα. Αὐτὴ ἡ γῆ ἐπιτελεῖ καταπληκτικώτατον καὶ τρομακτικώτατον χορὸν, ἀενάως ἐκτοπιζομένη ἀλλὰ καὶ ἀενάως ἀσφαλῶς, ὅσον δὲν εἴμεθα ἡμεῖς, ὅχι χαρούμενοι ἀλλὰ περιπατοῦντες ἐντὸς τοῦ δωματίου μας. Καὶ τὸ ρόθον φύεται σήμερον ὡς καὶ πρὸ τῆς Εὐκας, καὶ ὁ σίτος βλαστάνει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ ροδακινία παρουσιάζει τοὺς ἴδιους στολισμούς. Τί ἄλλο εἶνε ταῦτα κατὰ ἰξασία τάξιν;

Τάξις. Ὅχι ἔρα τύχη. Ἄρα λογιζόμενος καὶ διεύθυνσις Νοῦ. Καὶ ἰδοὺ πᾶς αὕτη τῶν φυσικῶν νόμων ἢ σταθερότης, διὰ τῆς ὁποίας, ἐναντίον ὅλων τῶν νόμων τῆς λογικῆς, ζητοῦν οἱ ὑλόφρονες νὰ ἐκποσιέσωσι τὸν Θεόν, αὕτη αὕτη εἶνε ἡ λαμπροτέρα ἀλμπιγῆ, ἥτις ἀπ' αἰῶνων φωνεῖ ὅχι βίβλια εἰς τὰ παραφρονοῦντα ἄτομα, ἀλλὰ τόσον εἰς τὰ σκηπτούχα πνεύματα ὅσον καὶ εἰς τὴν ὄλην ἀνθρωπότητα: Ὑπάρχει Θεός.

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠὸ ΕΠΩΨΙΝ ΗΘΙΚΟΦΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ, ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

Ἡ Προσευχὴ εἶνε δέησις καὶ αἰτήσις τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν διαφόρων βιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ ἀπαλλαγῆς τῶν θλίψεων, ἢ καὶ εὐχαριστία, διαδηλουμένη πρὸς τὸν Δημιουργὸν ἐκ μέρους τῶν λογικῶν ὄντων μεμονωμένως ἢ τε καὶ πάνδημος ἐντὶ τῶν εὐεργεσιῶν αὐτοῦ.

Ἄφ' ἑνὸς μὲν τὸ εὐπερίστατον τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ περιπετειῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀσθένεια μὲν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, παντοδυναμία δὲ τοῦ Δημιουργοῦ ἐπιβελουσι τὴν προσευχὴν τῶ ἀνθρώπου.

Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς γενικῆς ἱστορίας, πάντα τὰ ἔθνη καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς πανταχοῦ καὶ

πάντοτε συνηθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς καθιερώσεως τῆς Προσευχῆς καὶ ἰδρύσεως εὐκτηρίων οἴκων.

Ὁ Πλούταρχος, ὁ Quærefagos καὶ λοιποὶ ἀνθρωπολόγοι καὶ περιηγητὰὶ ἐπεθεβάζωσαν καὶ ἐπιθεβάζουσι καθ' ἑκάστην τὴν μαρτυρίαν ταύτην τῆς ἱστορίας.

Ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ βρισμοῦ αὐτῆς, ἡ Προσευχὴ ὑπονοεῖ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ ἀγάπην, ἀπορρέουσα ἐξ αὐτῶν ὡς τις διαδήλωσις λογικῆ καὶ προφορικῆς.

Ἐπειδὴ δὲ δια τὰ μυστήρια τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχουσιν ὡς ἀρχὴν καὶ βάσιν αὐτῶν Ἀκολουθίας ὑλοκλήρου εὐχῶν καὶ αἰτήσεων, διὰ τοῦτο, μελετώντες τὴν Προσευχὴν ὑπὸ ἐποψίν ὑγιεινὴν καὶ θεραπευτικὴν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποσιωπήσωμεν τὰς κλινικὰς παρατηρήσεις τοσοῦτων ἰαμάτων, τελουμένων διὰ τῆς ἱεουργίας τῶν μυστηρίων πρὸς τοὺς ἐν πίστει καὶ εὐλαθείᾳ μετακλιμαζόμενους οὐ μόνον τῆς ἀγίας Ἐυχαριστίας ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων μυστηρίων, οἷον τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως, τοῦ Γάμου, τῆς Ἱεροσύνης καὶ τοῦ Εὐχελαίου.

Καὶ τῆς μὲν Προσευχῆς τὴν ἐξάσκησιν συνιστᾷ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐν τῇ II. Διαθήκῃ διὰ τοῦ ἐξῆς ψαλμικοῦ ῥητοῦ : «Καὶ ἐπικάλεσά με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου, καὶ ἐξελοῦμαί σε, καὶ δοξάσεις με». (Ψαλμ. μθ'. 15).

Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ Βύαγγελίῳ φησὶ παρακαλεῖται λέγων· «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὕρησεται». (Ματθ. ζ'. 7)

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν 7 Μυστηρίων πρὸς ἐποικοδομὴν τῶν πιστῶν, προσφήτησαν ὁ Παροιμιαστὴς πρὸ αἰώνων, ὡς ἐξῆς :

«Ἡ Σοφία κηκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπήρξε στήλους ἐπ' αὐτῆς· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν· ἀπέστειλε δὲ τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλεῖσθαι μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα· Ἔς ἐστιν ἔφρον ἐκκληνάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδείξει φρονῶν εἶπεν· Ἐλθετε· φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίστε οἶνον, ὃν ἐκέρασα ὑμῖν.» (Παροιμ. θ'. 1—7).

Ἐνοεῖται δ' ὅτι ὁ Παροιμιαστὴς μνημονεύσας ρητῶς καὶ σαφῶς ἐν ἐκ τῶν 7 Μυστηρίων, τὸ τῆς ἀγίας Κοινωνίας, κατέδειξεν ὅτι ἀποσιωπᾷ μὲν τὰ ἄλλα, ἐν τούτοις ἀναγγέλλει τὸν μυστικὸν καὶ ἀκριβῆ αὐτῶν ἀριθμὸν, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι διαπιστωθῇ ἡ θεία αὐτῶν προέλευσις καὶ ὁ αἰώνιος αὐτῶν προορισμός.

Ὁ δὲ προορισμὸς αὐτῶν εἶναι ἡ ἐποικοδομὴ τοῦ οἴκου τῆς Σοφίας, τοῦτέστι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν, συνωδᾷ τῇ Ἀποστολικῇ μαρτυρίᾳ : «Ἡμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος».

Ἡ δὲ διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων προωρισμένη ἐποικοδομὴ τῶν πιστῶν δὲν εἶναι μόνον ἠθικὴ ἀλλὰ καὶ σωματικὴ, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ὑγιεινῶν καὶ θεραπευτικῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν τε καὶ τῆς Προσευχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ βάσις παντὸς μυστηρίου, ὡς προείπομεν.

Ἐκ τῆς II. Διαθήκης γνωστὴ ἡ θεραπεία τοῦ βασιλέως

Ἐξελίου δ' ἰδίας αὐτοῦ προσευχῆς ἐκ θανατηφόρου νοσήματος καὶ προσθήκης 15 ἐτῶν εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐν τῷ ἱερῷ Βύαγγελίῳ Κυριακῇ ἐπαγγελία ἅπαντα ὅσα προσευχόμενοι αἰτεῖτε καὶ πιστεύετε, δοθήσεται ὑμῖν ὑποδεικνύει ὅτι ἡ Προσευχὴ εἶναι πηγὴ καὶ οὐ μόνον τῆς ὑγείας ἀλλὰ καὶ πάντων ἐν γένει τῶν ἀγαθῶν. (Ἐπιτεταὶ συνέχεια) Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ Ἰατρός καὶ Ἐφέτης

ΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ ΤΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥ

Τιμωροῦνται οἱ συκοφάνται ὅσον τοῖς ἐμπρέπει ; Οὐδέποτε παρ' ἀνθρώποις, πάντοτε δὲ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ. Οἱ συκοφάνται εἶναι ὡς τὰ πολλὰ ἀβρατοὶ καὶ ἀσθηλοὶ, ὅσον οἱ φιλοδίκαιοι καὶ οἱ ἐλέγχοντες εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστοὶ καὶ φανεροί, κερθίζοντες τὴν ἀγάπην πάντῶν τῶν ἐφερόνων. Οἱ συκοφάνται οὐδεμίαν θὰ ἦσκον ἐπὶ ῥεῖαν ἐν ταῖς κοινωνίαις ταῖς πολιτικαῖς καὶ θὰ ἐμπαρίνοτο ἀπὸ τὴν καίαν των, ἐὰν δὲν ἔχον τοῦς βοηθῶν καὶ συντελεστὰς εἰς τὸ στυγερὸν ἔργον των, ἐὰν δὲν ἔχον τοὺς συνανήχους.—Οἱ συνένοχοι εἶναι οἱ ἀνεξετάστως καὶ ἀδυσανίστως πιστεύοντες καὶ ἀποδεχόμενοι ὡς πραγματικὰ τὰ κατὰ τινος ὑπόψως καὶ ἰδιαιτέρως καὶ ἀμαρτήρας καταλαλούμενα. Οἱ τοιοῦτοι εἶναι χεῖρονες ἐκείνων, οἱ ποῖοι δέχονται καὶ κρύπτουσιν εἰς τὸν οἶκόν των στυγερὰ δολοφόνον, διότι δὲν ἀποκρύπτουν ἀπλῶς ἐγκληματίας, ἀλλὰ συνεργοῦσι καὶ συνεκτελοῦσι τὸ ἐγκλημ. Διὰ τοῦτο τὸ δόλοιο κοινωνικὸν ἐγκλημα τῆς συκοφαντίας ἐπιπολεῖ καὶ ἀπόλλυσι πολλοὺς, ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει σκότος ἀμαθείας καὶ ζωὴ ἐναγίτων ἀγρίων καὶ ὅπου οἱ πνευματικῶς ἀστυγόμενοι καὶ κοινωνικῶς ὑπερέχοντες, ἦτοι οἱ ἀριστοκράται, ἔχουσι διεφθαρμένον τὸ ἦθος καὶ ἀθλιὸν τὸν χαρακτήρα· ἐξ ἰγώσεως ὑλόφρονος καὶ φρονήματος ποταποῦ καὶ ἐπύλου. Ταῦτόν εἶπεν, ἐκεῖ, ὅπου ἐπικρατοῦσιν οἱ ἀνήθικοι· Διότι μόνον οἱ ἀνήθικοι ἐκ τῶν ἰδίων κρινόντες πιστεύουσι τὸ κακόν, ὅπως τὸ ἀκούουσι, χωρὶς νὰ προσέξωσι καὶ νὰ ἐξετάσωσι, τίς ὁ λάθρα καταλαλῶν, τίς ὁ καταλαλούμενος καὶ ἀγνωστὸν ποῖα τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα. Ἐνῶ οἱ ἠθικοὶ ἀνθρώποι οὐδέποτε παραδέχονται ἐκ πρώτης ἀκοῆς, ἐστὶ καὶ ἐν τῷ λέγων εἶναι φιλτατοὶ αὐτοῖς. Οἱ ἠθικοὶ ἀνθρώποι πάντοτε ἐπιεικεῖς καὶ συμπαθεῖς, πάντοτε γενναῖοι φρονεῖ καὶ μεγαλόψυχοι, θεωροῦσι πάντας ἀδελφοὺς καὶ ἀπαράβατον τηροῦσι τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ εἰς ἀληθῶς ἠθικοὺς καὶ πεπολιτισμένους ἀνθρώπους ἐμπρέπουσαν συμβουλίαν. «Δὲ ὅσα βλέπεις τὰ μισὰ καὶ ἀπ' ὅσα ἀκούεις κανένα».

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΜΕΝΟΙ

Οὐδὲν κακὸν θλίβει καὶ ταλαιπωρεῖ τόσον, ὅσον ἡ κατὰ τοῦ ἀθῶου συκοφαντία. Ἐἶναι αὐτόχρομα μάχαρχ ὁ δὲ διαπερῶσα τὴν καρδίαν. Οὐδὲν γλυκύτερον τῆς τιμῆς τῆ

ἀληθινῆς· διὰ τοῦτο οὐδὲν μικρότερον τῆς στερήσεως αὐτῆς διὰ τῆς συκοφαντίας.—Οἱ συκοφαντούμενοι τὴν μόνον χρονοῦν, ἢν ἔχουσι νὰ ἀντιτάξωσιν, εἶναι ἡ πτωχὴ ταν καὶ ἡ ἀνευκακία των. Χαρὰν δὲ μᾶλλον ἀντι λήπτει καὶ εὐχαρίστησιν ἀντι πικρίας δύνανται νὰ αἰσθανθῶσιν, ἐὰν ἔχοντες ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἐκδικητὴν καὶ τιμωρὸν παντὸς κακοῦ Θεὸν ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι πάσχομεν ἀγαθῶν ὄντες καὶ εἰς τὸ ὑψίστον ἀγαθὸν ἀνήκοντες, ὅτι οἱ ἐνάρετοι συκοφαντοῦνται, οἱ δὲ πονηροὶ καὶ κακοὶ οὐδέποτε, ὅτι ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταβὰς καὶ ἀναμάρτητος ὢν ἐσυκοφαντήθη καὶ εἰς τὸν τῆς ἀτιμίας θάνατον κατεδικάσθη, ὅτι πάντες οἱ εὐεργετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ ἀνθρώποι τῶν οὐρανῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης, οἱ φωστῆρες καὶ ἀναμορφῶται αὐτῆς, οἱ στρατιῶται τῆς πίστεως καὶ οἱ μάρτυρες τῆς θείας ἀγάπης ἐσυκοφαντήθησαν, ἐφυλακίσθησαν, ἐθανανώθησαν, ἠτιμάσθησαν, ἀλλ' ἐνίκησαν, ἀλλ' ἐθριμύθευσαν, διότι μὲ τοὺς πόνοους των ἐφυτεύθη καὶ μὲ τὸ αἷμα των ἐποτίσθη καὶ ἠύξησε τὸ δένδρον τῆς τιμῆς, τὸ δένδρον τῆς οὐρανοῦ μεγαλοφροσύνης.

Τὸς βασιλεὺς δικαίος καὶ φιλόπατρις, τίς ἔργων ἄγρωνος καὶ δραστήριος, ἀπορωπολύητος καὶ ἐν πᾶσι εὐθύς καὶ τίμιος δὲν ἐπιε τὸ πικρὸν τῆς συκοφαντίας ποτήριον ;

Τίς καλὸς ἐκκλησιαστικὸς ποιμὴν ἢ πιστὸς καὶ ἐνάρετος κληρικὸς δὲν ἐγένετο σκοπὸς τῶν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς βιποτιμένων βελῶν τῆς συκοφαντίας ;

Ποῖα ἀξία ἠθικὴ καὶ ποῖα πραγματικὴ ἀρετὴ λάμπουσα ἔμεινεν ἀπράσβλητος ὑποπεσοῦσα εἰς τὰς ὄψεις τῶν φθονερῶν ;

Ἡ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἡ ἀρετὴ τῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολὺ ἀγαπομένης καὶ ἐκτιμωμένης ἀρετᾶς. Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὰς ἀτελῶς προηγήμενας κοινωνίας πολὺ καθυστερεῖ ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς, καίτοι εἶνε φυσικὸν αἶσθημα καὶ στοιχειώδης καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐκδηλῶ καλὴν διάθεσιν πρὸς ἐκείνους, ὅστινες προηγουμένως ἐξεδήλωσαν πρὸς αὐτὸν τοιαύτην καλὴν διάθεσιν. Διότι τοῦτο εἶνε καὶ λέγεται εὐγνωμοσύνη, ἦτοι καλὴ γνώμη, καλὴ διάθεσις.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ καλοῦ εἰς τοὺς εὐεργετοῦντας ἡμᾶς, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἐνῶ ἀπ' ἐνὸς ἰκανοποιεῖ ἰσχωρικῶς τὴν συνείδησιν μας, ἐξωτερικῶς μᾶς περιβάλλει πάντοτε μὲ μίαν ὑπέραμπρον αἴγλην. Διότι διὰ τῆς λέξεως εὐγνωμόμων σημαίνεται ἡ παράστασις ἀνδρὸς παρασηματίου ἠθικῶς, τοῦ ὁποῖου τὸ μέτωπον ἴσταιται ὑψηλὰ καὶ εἶνε ἰσόφωτον σελαιγίζμενον ὑπὸ αἰθίου φωτός.

Ὅντως θεῖαν τέρψιν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ εὐγνωμόμου, τοῦ ἀνταποδίδοντος τὸ κατὰ δυνάμιν εἶτε δι' εὐχαρίστου λόγου εἶτε δι' ἔργου τὴν εὐεργεσίαν τοῦ πλησίον· εἶνε τοῦτο καθῆκον στοιχειώδες, οὕτινος τὴν ὑποχρέωσιν δέον ζωη-

ρῶς νὰ αἰσθάνηται πᾶσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἵνα μὴ δευχθῇ ὑστεροῦσα καὶ τινῶν ἐκ τῶν ἄλλων ζῶων, τῶν συναιθανομένων ἐνστιγματικῶς καὶ ἐκδηλοῦντων πολυτρόπως εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργετὰς των.

Καὶ ἐνῶ καὶ τὸ ἡμέτερον ἐγώ, ὁ ἔσω ἄνθρωπος, ἀναπαύεται διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐξωτερικῆς λάμπει μᾶς περιεκοιμῆ, πῶς συμβάλει νὰ γινώμεθα ἐπιλήθμενοι τῶν καλῶν διαθέσεων καὶ τῶν εὐεργεσιῶν τῶν ἄλλων καὶ νὰ δεικνυώμεθα ἀγνώμονες οἱ ἄνθρωποι ;

Ἡ πνευματικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ ἡ σωματικὴ του, ὑπέκειται εἰς ἀσθενείας καὶ νόσους, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ διαγιγνώσκῃ καὶ θεραπεύῃ διὰ τῶν καταλλήλων ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν φαρμάκων, ἵνα μὴ διαστρεβλωθῇ καὶ δηλητηριάζηται ὁ ἠθικὸς καὶ πνευματικὸς ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀμαρτία, ἥτις ἡ παράστασις τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ Βύαγγελίου, μολύνει τὴν καθαρότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἀπὸ ἀγαθῆς, ταπεινόφρονος καὶ εὐγνώμονα τὴν κάμνει πονηρὴν, ἐλαζόνα καὶ ἀγνώμονα. Διότι ἡ πονηρία διςτρέφει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἀναιδῶς ὁ εὐεργετηθεὶς παρὰ τινος νὰ κηρύσσειται εὐεργετῆς τοῦ εὐεργετήσαντος αὐτόν, ἢ δὲ ἀλαζονεῖα νὰ παριστᾷ εἰς τὸ θυμὸν τῆς, εἰς τὸν ἐλαζόνα ἄνθρωπον, ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι ὀφείλουσιν ὑποταγῆν καὶ ὑπηρεσίᾳ εἰς τὸ μεγαλύτερον του, χωρὶς αὐτῆς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ὀφείλην ἢ ὑποχρέωσιν πρὸς οὐδένα ἄλλον. Τοιοῦτοτρόπος ἡ ἀμαρτία εἰς ἄλλους μὲν διαστρεβλῶνει τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, εἰς ἄλλους δὲ, τοὺς τελείως πεπωρωμένους, ἐξαλείφει καὶ ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν αὐτῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τηρῇ ἀσθεστον τὸ φῶς τοῦ στοιχειώδους καθήκοντος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς τοὺς ἐλάχιστα αὐτὸν εὐεργετήσαντας ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἡ τελειότης του, τὴν ὅποιαν ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ, τῷ ἀπαιτεῖ νὰ εὐεργετῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς τὸν ἐκαυτὸν τὸν ἠθρικῶς τυχόν διακειμένους ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς τοὺς βλάψαντας αὐτὸν ὅπως δῆποτε.

Ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τῆς κατρωθῆ, ἐὰν λαμβάνῃ ὅπως καὶ διὰ τὸ σῶμα του τὴν τακτικὴν πρόνοιαν καὶ μέριμναν τῆς θεραπείας, εὐρίσκων τοὺς καταλληλοτέρους ἰατροὺς καὶ μεταχειριζόμενος τὰ δραστηκώτερα καὶ τονωτικώτερα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ φάρμακα, ἐν μελετῇ τὴν πνευματικὴν φαρμακολογίαν τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ πιστεύῃ ἀκραδάντως εἰς τὴν θεραπευτικὴν αὐτῶν δυνάμιν καὶ ἀξίαν. Θέλει δὲ μεταχειρισθῇ τὴν θεραπευτικὴν ταύτην μέθοδον, ἐὰν μορφοθῇ ἐν αὐτῷ ἡ πεπολιτισθεὶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον τὸ σῶμα του, ἀλλ' ὅτι κυρίως ἄνθρωπος εἶνε τὸ ἐν αὐτῷ ἀθάνατον πνεῦμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει εἰς τὸ ὑπερκόσμιον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν βροχωρῶδη βλῆν. Διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱεροῦ Βύαγγελου καὶ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας φωτίζεται καὶ ἀγιάζεται ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν συναίσθησιν, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι τῆς πίστεως σοφοὶ καὶ ἄγιοι ἄνδρες, ὅστινες συνετέλεσαν εἰς τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν

ἀγιότητα τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς δουλευούσης ὑπὸ τὸν σκληρὸν ζυγὸν τῆς ἀμαρτίας.

Ὡς φιλικὸς ὁ ἄνθρωπος δυσκολεύεται νὰ διακρίνῃ τὸ καθήκον τῆς πρὸς τὸν πλησίον του τυχόν ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης. Διὰ τοῦτο ὡς μέτρον τοῦ ἑαυτοῦ του πρὸς τὸ καθήκον αὐτὸ δέον νὰ ἔχῃ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἀναμφισβήτητον σχετικὴν καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὀφειλομένην ἀπροφασίστως ἀπόλυτον εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ὑπαρξίν του, διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πρόνοιαν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ αἰώνιον μέλλον. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν δ' αὐτῆ εὐγνωμοσύνη εἶνε καθολικὴ, διότι τοιαύτην τὴν θέλει ἡ πείθουσα λογικὴ καὶ τοιαύτην τὴν χαρακτηρίζει καὶ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ Μέγας Παῦλος, «ἐν παντί, λέγων, εὐχαριστεῖτε».

Ὁ ἄνθρωπος χρεωστῆι διὰ μυρίων τρόπων ν' ἀναπέμψῃ δόξαν τῷ παναγαθῷ Θεῷ εὐχαριστήριον. Καὶ ὅταν εἶνε ὑγιής καὶ ἴσταν εἶνε ἀσθενής, καὶ ὅταν εὐπορῇ καὶ ὅταν δυστυχῇ, καὶ ὅταν ἀγαπᾶται παρὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅταν ἀδικῶς μισῆται καὶ διώκεται, ὀφείλει νὰ λέγῃ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Διότι ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβαίη εἰς ἡμᾶς δίδεται πρὸς τὸ συμφέρον μας καὶ πρέπει νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς μέσον καὶ ὄργανον σωτηρίας καὶ οὐχὶ ἀπωλείας.

Οἱ κατὰ τὴν καιρὸν τῶν διωγμῶν ἢ τῶν υπερβολικῶν θλίψεων λιποφυγεῖντες στεροῦνται τῆς βεβαίας ἐλπίδος καὶ τῆς ἀκραδάντου πίστεως εἰς τὸν Θεόν. Διότι, εἰδὼν εἶχον τὴν πλήρη καὶ τὴν βεβαίαν πίστιν, θὰ εἰδέχοντο ὡς ἐκ χειρὸς Κυρίου πᾶν τὸ συμβαῖνον εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως, ὅπως δέχονται καὶ προθύμως λαμβάνουσι τὰ κηρτὴ φάρμακα ἐνὸς ἁμίου τῶν ἀνθρώπου ἱατροῦ, εἰς τὸν ὅποιον καὶ εὐγνωμοσύνην ἔχουσι καὶ γενναίως ἀμοιβᾶς δίδουσι, καὶ ὅταν ἐκώμη παραστῇ ἀνάγκη ν' ἀποκόψῃ καὶ μέρος τοῦ σώματός των.

Κατὰ λογικὴν συνέπειαν μεγαλειότεραν εὐγνωμοσύνην ὀφειλομένην εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν διὰ τὰ πρὸς ἡμᾶς πεμπόμενα μέσα πρὸς σωτηρίαν μας διὰ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν θλίψεων, φρονοῦντες μετὰ τοῦ θεοῦ Παύλου, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς δόξαν. «Τὸ νὰ συνοφρουοῦται ὁ ἄνθρωπος ὁ μικροσκοπικὸς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅποιον ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου καθήμενος νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ, εἶνε παραπροσύνη καὶ ἀπιστία. Ἐνῷ ὁ σάφρων Χριστιανὸς δὲν ἀξιοῦ παραλόγως ποτὲ νὰ χωρῇ ὁ νοῦς αὐτοῦ ὁ πεπερασμένος τὴν ἀπειρον βουλὴν καὶ σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ λέγει μετὰ τοῦ θεορρήμονος α' Ω βᾶθος πλοῦτου καὶ σοφίας, καὶ γνώσεως Θεοῦ! Ὡς ἀνεξερευνήτητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.»

Ψυχὴ εὐγνωμονοῦσα ἐν παντί πρὸς τὸν Θεὸν πάντως εἶνε εὐνώμων καὶ πρὸς τὸν πλησίον αὐτῆς. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνη ἡμῶν δέον νὰ ἐκδηλώνηται διὰ τῆς καθημερινῆς προσευχῆς μας κατὰ τὰς τεταγμένας ἰδίας καὶ

πρὸ τῆς ἐνάρεως καὶ μετὰ τὴν λήξιν πάσης ἐργασίας μας ὅπου καὶ ἂν εὐρισκώμεθα καὶ ἐνώπιον ὧν δῆποτε, νὰ δεικνύηται δὲ ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν δι' ἔργων ἀξίων τῆς πίστεώς μας καὶ διὰ τῆς καλῆς καὶ ἱταωφελούς χρήσεως ἀπασῶν τῶν δυνάμεών μας, τῶν τε ὕλικῶν καὶ ἡθικῶν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε πηγὴ εὐτυχίας καὶ ζωῆς διὰ τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη ἡ ἱστορία εἶνε μάρτυς ἀψευδῆς τούτου. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε δικαιοσύνη, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀποθνήσκουσι τὰ ἔθνη, διότι καθίστανται ἀνάξια τῶν πλεόνων τοῦ Θεοῦ εὐεργεσιῶν.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ Ἀρχιμανδρίτης

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΟΡΙΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐρωτήσεις

Υπάρχει χρονικὸν τι ὄριον διὰ τὴν ζωὴν παντός ἀνθρώπου ἢ δὲν ὑπάρχει; Διότι μερικοὶ τὸ ὑποστηρίζουσι, ἄλλοι δὲ δὲν τὸ παραδέχονται.

Ἀποκρίσεις

Κατὰ τὴν γνώμην μας ὅριον χρονικὸν προγεγραμμένον παντός ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἡ βουλή καὶ ἡ πρόξις τοῦ Θεοῦ ἰσχύει, ὅτε κελεύει καὶ ὡς κελεύει. Πρὸς δὲ τοὺς φιλονεικοῦντας ἐκ παντός τρόπου ν' ἀποδείξωσιν ὅτι παρὰ τῷ Θεῷ ὑπάρχει προορισμὸς ἐπὶ τὴν ζωὴν παντός ἀνθρώπου, λέγομεν ὅτι τότε ἐκ Θεοῦ προέρχεται τὸ τοιοῦτον, ὅπερ εἶνε ἄτοπον καὶ νὰ τὸ φαντασθῶμεν ἀπλῶς. Διότι, εἰάν σταθερὸς καὶ ἀμετάθετος προορισμὸς τῶν χρόνων ἐνὸς ἐκάστου ὑπῆρχε, φανερόν, ὅτι τότε οὐδεὶς ἀσθενῶν ἤθελεν ἐπικαλεσθῆναι εἰς ἀντίληψίν του Ἀγίου, οὔτε ἤθελε προσκαλεῖσθαι ἱατροῦ, ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ ἐλπίδι, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον προώρισεν ὁ Θεός, ἐξάπαντος ἤθελε γίνεαι.

Ἐντεῦθεν ἡμῶς καὶ ἄλλο πονηρὸν δόγμα Μανιχαϊκὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ μέσον. Ποῖον; Τοῦτο. Ὅτι, ἐπειδὴ εἶνε προγνώστης ὁ Θεός, προγινώσκων πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν, ἂν θέλῃ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «νὰ σωθῶσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι» (Α', Τιμῶν. 2, 4) καὶ κάνει νὰ μὴ καταστρέφηται, διατί, προγινώσκων τὴν ἀποστασίαν Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ τὴν ἄρνησιν Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, δὲν προώρισεν εἰς αὐτοὺς μᾶλλον συντομιώτερον ζῶν, εἰς τρόπον, ὥστε, πρὸ τῆς ἀπωλείας των νὰ ἐσώζοντο; Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἕνα, ἕκαστος Μοναχὸς ἢ Αἰλικὸς καλῶς διάγων τὸν βίον πρότερον, ὑστερον ὅμως ἤθελεν ὑποπέσει εἰς ἀμαρτίαν καὶ καταστραφῆ, ἐξάπαντος ἡ κατηγορία τῆς τοιαύτης πτώσεως καὶ ἀπωλείας ἤθελεν ἀναφέρεσθαι κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἀνάγκη λοιπὸν ἐκ τῶν ὑπέρων νὰ παραδεχθῶμεν τὰ δύο ταῦτα. Ἐτι δὲν προώρισεν ὁ Θεός, καὶ ἐάν προεγνώρισεν, ὅτι προδήλως δὲν ἠθέλησαν αὐτοὶ νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ νὰ καταστραφῶσι. Διότι, ἂν παρὰ τὴν θέλησίν των ἤθελε νὰ τοὺς σώσῃ, ἔπρεπε προηγουμένως τὸ χρονικὸν ὄριον τῆς ζωῆς τῶν ἀπὸ τῶν ἐκπτώσεων νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ

τοῦ προορισμοῦ. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν προσφύεσται δυνάμει νὰ εἴπωμεν ὅτι χρονικὸν ὄριον τῆς ζωῆς ἐνὸς ἐκάστου εἶνε τὸ ἀκατάληπτον πρόσταγμα καὶ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν δὲ πράγματι ὑπάρχῃ προορισμὸς ἀπαράθετος καὶ ἀμετάθετος τῶν ἐτῶν ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, πῶς λέγει ὁ Ἀπόστολος πρὸς Κορινθίους ὅτι «ἐπειδὴ ἀνάξιος κοινωνοῦσιν, ἀσθενοῦσι καὶ ἀποθνήσκουσιν;» (Α' 11, 29-30) Διότι, ἂν ὑπῆρχε χρονικὸν ὄριον ζωῆς διὰ πάντα ἄνθρωπον, δὲν ἤθελε συμβουλεύσῃ ὁ Σολομὼν «Μὴ γίνου σκληρὸς μὴδὲ ἀσεβῆσαι πέρα πολὺ διὰ νὰ μὴ ἀποθῆναι πρὸ τοῦ καιροῦ σου» (Ἐκκλ. 7, 17) Πρὸς τούτους ὁ αὐτὸς γωμάτευει ὅτι «ἀκατόροι τῶν γονέων ἐπιφέρουσι θάνατον εἰς τὰ τέκνα». Πρὸς δὲ τοὺς φέροντας τὸν Μέγαν Βασιλεῖον προορισμὸν ζωῆς λέγοντα, ἀπαντῶμεν, ὅτι, προορισμὸν λέγειν ὁ Οὐρανοφάντωρ Πατὴρ, ἐννοεῖ τὴν θέαν ἀπόφασιν τὴν λέγουσαν «ὅτι γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.» (Γεν. 3, 19).

(Ἐκ τῶν ἐρωταποκρίσεων τοῦ Ἀγ. Ἀναστασίου τοῦ Συναίτου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας, κατ' ἐλευθέραν μετὰ φρασίν ὑπὸ Νικοδήμου Ἀβρααμιδίου ἀρχιμανδρίτου).

Ἡ ΝΗΣΤΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΤΗ ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ

(Συνέχεια)

Καταδείξαντες ἐκ τῆς ἁγ. Γραφῆς τὴν θέαν ἀρχὴν τῆς νηστείας καὶ τὴν ἀρίστην ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, ἥδη θὰ προσπαθῶμεν, ἀντλοῦντες τὰ ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, νὰ καταδείξωμεν τὴν νηστείαν ὡς ἀρετὴν, ἀρρήκτως συνδεμένην πρὸς τῆς θεμελιωδέστατας χριστιανικὰς ἀρετάς, ἢ μᾶλλον ὡς ἀρετήριον καὶ δρον ἀπαρκιότητος τῆς μετανοίας, τῆς προσευχῆς καὶ μελέτης τῶν βιβλίων, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐλέους, ὡς μέσον θεραπευτικὸν καὶ ἰαστήριον τῶν ἀμαρτιῶν.

Κατ' ἀρχῆς θὰ ἀναρῶμεν ἐνστάσιν τινα προβαλλομένην ὑπὸ ἑτεροδόξων καὶ τιῶν ἡμετέρων, εἰς ὃ ζυγὸς τοῦ Χριστοῦ φαίνεται βαρὺς, ὅτι ἡ νηστεία εἶναι θεσμὸς περιττός, ἥμιστα συμβάλλον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἀναχρονισμὸς. Ἄν ἡ ἁγία Γραφή εἶναι τὸ αἰώνιον καὶ καθολικὸν ἐκεῖνο βιβλίον, οὐ αἰ ἀλήθειαι οὐδέποτε καταργηθήσονται κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου, καὶ εἶναι τοῖς πάντι ὑποχρεωτικῆς, δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ εἴμεθα ἐκλεκτικοὶ εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου καὶ νὰ διακρίνωμεν κατὰ βούλησιν αὐτὰς εἰς ὑποχρεωτικὰς καὶ προαιρετικὰς. Ἄν ὁ Σωτὴρ ἐνήστευσε πρὸς ἐνίσχυσιν ἑαυτοῦ ἐν τῇ προσευχῇ καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν ἡμῶν, τὴν δὲ νηστείαν κηρύττει ὑποχρεωτικὴν διὰ τοὺς μαθητάς του ὡς φάρμακον δραστήριον κατὰ τῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν (Ματθ. 9' 15), τίς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ διαγράψωμεν τὸν θεῖον θεσμὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὀφειλῶν ἐντολῶν; Ὁ μὲν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς καὶ οἱ μεγά-

λείτεροι τῶν προφητῶν ἐζήτησαν ἐν τῇ νηστείᾳ τὴν κάθαρσιν, τὴν μετάνοιαν καὶ προσέγγισιν εἰς τὸν Θεόν ἡμῖς ὅμως νομιζόμεν, ὅτι διὰ τῆς ἡδοναβείας, γαστριμαργίας, πελυφαγίας καὶ πολυποσίας ἀγίζομεν ἑαυτοὺς καὶ λατρεύομεν τὸν Θεὸν ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ. Ἴνα ἡ καρδία ᾖ καθαρὰ, δέον νὰ προαυθῆσθῇ τὸ σῶμα διὰ βίου ἀγνοῦ, νὰ στηριχθῇ ἐν τῇ μετανοίᾳ, τῇ προσευχῇ... διὰ τῆς νηστείας.

Ὁ Σωτὴρ συνέστησε τοῖς μαθηταῖς τὴν νηστείαν ὡς τουατικὸν τῆς πίστεως καὶ ὑπομονῆς ἐν ταῖς θλίψεσι, λέγων «Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι (ἐννοεῖται διωγμῶν καὶ θλίψεων) καὶ τότε νηστεύσεσιν.» (Ματθ. 9' 15). Ἄλλὰ μήπως σήμερον εἰμεθα ἀπηλλαγμένοι δοκιμασιῶν, ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκη ἐπιπλοῦσαι ἐν τῇ πίστει καὶ ὑπομονῇ; Ἄνήψανε, γρηγορήσατε, ὁ ἀντίδικος ὡς ἄνθρωπος ὡς λέον ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπῆσῃ. (Α' Πέτρ. 5' 8). Μήπως τὸ καθ' ἡμᾶς κοινὰ καὶ ἰδιωτικὰ εὐφροῦσιν, ὥστε νὰ παραμελῶμεν τὰ ἐνθαρρυντικὰ μέσα, ἅτινα ὁ θεὸς ἱατρὸς συνέστησεν ἡμῖν; Μήπως ἡ ἡθικὴ κατάστασις τοῦ κόσμου εἶναι τόσον εὐάρετος καὶ ἀνθηρὰ καὶ οἱ πρὸς τὸν Θεὸν δεαμοὶ ἡμῶν τόσον στεροὶ, ὥστε νὰ μὴ ζητῶμεν ἐνίσχυσιν καὶ καρτερίαν ἐν τῇ πίστει; Ἀφοῦ λοιπὸν ἀγὼν εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος, «ὁ ἀγὼν ζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται.» «Διὸ οὐκ ἐγκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνανεοῦται ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς. Τὸ γὰρ παρατυτικὰ ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν αἰώνιον βᾶρος δόξης καταργάζεται ἡμῖν, μὴ σκοποῦντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια.» (Β' Κορ. 8' 16-18).

(Ἀκολουθεῖ) Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΑΚΚΟΝ

Χωρικός τις ἱστατὸ ποτε ἐπὶ τῆς δόξης βουακίου τινός, παρατήρησιν ἀφελῶς νὰ ρῶσι ταχέως τὰ βολὰ του ὕδατα. Φθάσας αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν ταύτην διαβάτης τις, αἰ περιμένεις αὐτοῦ, φίλε, τοῦ λέγει, καὶ δὲν ἀποφασίζεις νὰ περάσῃς; ἢ - «Περιμένει νὰ στερεοῦσῃ τὸ ρυάκιον», ἀπήνησεν ὁ χωρικός. - «Καλὰ, περιμένε, τοῦ λέγει ὁ ἔξυπνος διαβάτης μετὰ τινος μειδιήματος, σὺ εὐχόμεαι καλὴν ὑπομονήν.» Καὶ λαμβάνων αὐτὸς ὀγκώδη τινὲ λίθον, ὃν εὖρεν ἐκεῖ κλησίον, τὸν ρίπτει εἰς τὸ μέσον τοῦ ρυακίου, καὶ μετὰ δύο καλὰ διασκελισμάτα διέρχεται αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐκπληξίν τοῦ χωρικοῦ. Στραφεὶς ἐπειτα πρὸς αὐτὸν, ὅστις ἀκόμη περιμένει ἀντικρὺ ἀκίνητος, τὸν χαιρετίζει μακρόθεν, καὶ τραγυδῶν ἐξακολουθεῖ εὐθυμῶς τὸν δρόμον του.

Εἶνε Χριστὸς τύπος τῶν ἀναποφασιστῶν ὁ χωρικός οὗτος. Κατὰ τὸ παράδειγμα τούτου περιμένονσι πάντοτε οἱ ἀναποφασιστοὶ τὸν κατάλληλον χρόνον. Ἄλλ' οὗτος δὲν ἔρχεται νὰ εὕρῃ αὐτοῦς ἀπ' ἐναντίας ὁ χρόνος πάντοτε τρέχει, παρέρχεται ταχέως, σπεύδει δρομῶς.

Ο ΔΟΥΛΟΣ, ΤΟ ΡΥΑΚΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Ρωσικόν τι ἔρρεν ἡρητικῶς, κυλίον μετὰ πατάγου τὰ ἐξηγητικώματα νερά του. Ἐάν ἐξωγώνοντο περισσώτατον, θὰ ἐξεχειλίζον ἀφρόντως. Ἡ ἐκχειλίσις του δὲ θὰ ἐπέφερον ἀσφαλῶς μεγάλην ζημίαν εἰς τοὺς περριχόμενους ἀγρούς. Ἐν στιγμῇν καίτην προσέρχεται κύριος τις, ὅστις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ἐφαίνεται προφανῶς, ὅτι ἦτο λόγιος. Ἦτο πρᾶγματι εἰς κέρνον τὸν λόγιον τοῦ χωρίου, ὅστις ἦλθεν ἕνα παρακαλοῦσθαι τὴν κίνησιν τοῦ ρυακίου. Σταθεὶς δὲ εἰς τὴν ὄχθον αὐτοῦ, ἤρχισε νὰ το ἐπιτιμᾷ αὐστηρῶς, ὡς νὰ ἐνόμιζεν ὅτι τοιοῦτοτρόπος ἠδύνατο νὰ περιρίσῃ τὰ ὕδατά του. Ἄτ-ἦθ, ὄχιον, στήθι, παύσον τὴν ὀργήσου διὰ τί ἀπειλεῖ; τὰς λαμπράς; ταῦτα; καλλιστερίαι; Τί σου ἔκαμαν οἱ πτωχοὶ οὗτοι χωρικοὶ καὶ ζητεῖς νὰ τοὺς βλάψῃ; οἱ τοιοῦτοτρόπος ὠμίλει ἐπὶ πολὺ ἡ ἀγαθὸς λόγιος, ἀγωνιζόμενος νὰ ἐπιστάσῃ διὰ τῆς φωνῆς του τὸν ἦχον τῶν ὕδατων. Ἀλλὰ τὸ ρωσικόν δὲν ἤκουεν, ἀλλ' ἔρρεν ἡρητικῶς, κωφεύον εἰς τοὺς θερμούς; ἐξορισμούς; τοῦ λογίου. Ἐν τῷ μεταξύ φθάνει ἐπὶ τόκου χωρικός, ὅστις σταθεὶς ὅπισθεν τοῦ φηγοροδιδασκαλοῦ, ἤκουεν αὐτὸν οὐχὶ ἄνευ ἄκτου καὶ πικρῆς εἰρωνίας. Μετ' ὀλίγον τὸν κτυπᾷ ἄκαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὄχθον, καὶ, ἀφίε, τοῦ λέγει, ἡμεῖς περιφρονᾷ ἀλλ' ὁ χεῖμαρρος; ὅσα δὲν ἔχει, τὰ ὕδατα δὲν περιορίζονται με τοὺς λόγους, ἔστιν καὶ ὠραίο τάτους. Νὰ σου εἶπω τί νὰ πρᾶξωμεν καλότερα; Ἦχω ἐδῶ δύο τσάπες, καὶ, ἐν θέλεις, λαμβάνεις τὴν μίαν καὶ με βοηθεῖς νὰ κατασκευάσω ἐν καλὸν κρήνημα. Τοιοῦτοτρόπος ἐλάλιεν ὅτι θὰ σωθῶν αἱ γαῖαι αὐταί, αἵτινες; μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ δαπάνης ἐκαλλιεργήθησαν.»

Οἱ λόγοι δὲν ἀφελούσιν οὐδὲ ἀπαιτεῖται μόνον ἐργασία. X. T.

ΟΦΘΑΛΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ πίστις ἡ ζωὴ, ἡ ὅποια μετέβαλε ληστὰς εἰς μαρτυράς καὶ ἑταίρους εἰς ἁγίους ἡ πίστις ἡ ζωὴ, ἡτις ἐδημιούργησε τὰς ἐνδόξους στρατιάς τῶν μαρτύρων καὶ τὰς τετιμημένας φάλαγγας τῶν ἁγίων, ἡ πίστις αὐτὴ δύναται καὶ σήμερον, ἐάν θέλωμεν, νὰ μᾶς ἐξαγάγῃ, νὰ μᾶς λαμπρύνῃ, νὰ μᾶς δοξάσῃ, καὶ αὐτὰς τοῦ παραδείσου τὰς πόλεις νὰ μᾶς ἀνοίξῃ.

— Σκεπὲς τοῦ βίου μας εἶνε νὰ φοβώμεν εἰς τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν, ν' ἀνέλθωμεν εἰς τοιοῦτον ἠθικὸν ὕψος, ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς τοιαύτην ἠθικὴν περιουσίαν, ὅσα νὰ δυνάμεθα ν' ἀναφωνώμεν μετὰ τοῦ Παύλου: «Ζῶμεν δὲ οὐκέτι ἡμεῖς; ζῆ δὲ ἐν ἡμῖν Χριστός.»

— Ἐπιστήμη ἄνευ εὐσεβείας εἶνε μωρία καὶ τύφλωσις.

— Τὰ γράμματα, χωρισμένα ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ ξένα πρὸς τὴν ἠθικὴν, εἶνε ἕπιον φρονίσον τὸν κάτοχόν του, δηλητήριον δηλητηριάζον τὴν κοινωνίαν, πῦρ κατακαίων τὸ ἔθνος.

— Ὁ ἀσεβὴς καὶ ἄπιστος, ὅταν πολυμαθὴς καὶ ἐν ἡν, δμοιάζει πρὸς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου, πρὸς αἰκία ἐκτιμῆμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου, πρὸς κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον.

— Ἡ ὀργὴ ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ εἶνε ἐπαινετὴ, ὅταν ἐκδηλοῦται κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς ἀλαστονείας, τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς σκληρότητος.

— Ἄν ἡ διὰ τῆς μάστιγος πληγὴ μωλωπίξῃ, ἀλλ' ἡ διὰ τῆς γλώσσης συντρίβει.

— Ἡ ἐργασία εἶνε ὁ φρουρὸς τῆς ἀρετῆς.

— Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἐνδειξίς πτωχῆς καρδίας καὶ πτωχοτέρου πνεύματος.

— Τὸ κελὶν ὄνομα εὐωδιάζει περισσώτερον ἀπὸ τὰ εὐωδέστερα μύρα.

— Ὅπως τὰ σαθρὰ πλοῖα τὰ καταποντίζουσι αἱ θάλασαι καὶ αἱ καταιγίδες, τοιοῦτοτρόπος καὶ αἱ πονηραὶ τῶν γυναικῶν διαθέσεις καταποντίζουσι τὰς ἀδυνατούς ψυχὰς τῶν συζύγων των.

— Βίς μὲν τὰ ἄλλα τὸ μέτρον εἶνε Χριστός, εἰς δὲ τὴν ἀρετὴν ὁ τὴν περισσοτέραν καὶ σφοδροτέραν δεικνύων εἶνε Θεοφιλέστατος.

— Ὅταν ἡ μήτηρ κατηγῆς καὶ περίλυπος ἴσταται πρὸς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐσομοιχάντου τέκνου τῆς, καὶ πυρόδη δάκρυα βρέχουσι τὰς περριχῆς τῆς, τί γλυκαίνει τὴν πικρίαν τῆς; καὶ ἐπο λῶνει τὰ τραύματα τῆς; Τί ἄλλο ἢ ἡ θερμὴ πρὸς τὸν Χριστὸν προσευχὴ;

ΑΘΑΝ. Δ. ΠΑΛΛΗΣ

Ἡ Εἰς τὸν Ἄγιον Τάφον Ἐκαρῶμη καὶ οἱ Φοιτῆται τῆς Θεολογίας

Μὲ ἄλλην μᾶς τὴν καρδίαν χειριζόμεν τὴν εὐσεβίαν καὶ δραστήριον ἐνέγειαν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μᾶς πρὸς προσήνησιν τῶν ἁγίων Ἰστών. Λαθόντες τὴν πρώτην ἀπορροὴν ἐκὸς ἐνθουσιαστικῆς παρὰ τοῦ καθήκοντος καὶ λ. Διομήδους Κυριακοῦ ἀπερρίσταν νὰ ἐργασθῶσι πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν ἐφειτηνὴν ἱεράν ἐδδρὸμὴν διὰ τὰ Ἰεροσόλυμα, συνέστησαν δ' ἐπιτροπὴν ἐνταλεῖσταν νὰ προβῇ εἰς τὰ καταλληλὰ διαβήματα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μεταβάσεως καὶ τῶν ἀπορροῶν. Τακτικὰ τῆς ἐπιτροπῆς μέλη ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτης; Ἰγνάτιος Γιαννικιόπουλος, Μαλχισεδὲκ Μικαῆς, Νικόλ. Δαμπρόπουλος; Παν. Τρεμπέλας, ἀνακληρωματικοὶ δὲ οἱ: Π. Διαμαντόπουλος καὶ Δημ. Κουμουτσόπουλος.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἠτελήθη τοῦ ἔργου τῆς με ἔλον τὸν ἱερόν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἄξιον τοιαύτης ὑποθέσεως, καὶ με ἔλον τὸ ἠθικὸν σφῆγος, τὸ ὅποσον διακρίνει τὴν σημερινὴν μάχιστα νεότητα τῶν θεολογικῶν μελετημάτων καὶ σπουδῶν. Ἐν ἐκ τῶν διαβημάτων τῆς ὑπῆρξε καὶ ἡ πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ τοὺς λοιπούς τοῦ Κράτους ἱεράρχας ὑπεβολὴ ὑπομνήματος, δι' οὗ ἐξεκτεῖται τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ ἀλλαγῆθεν συνδρομὴν πρὸς διευ-

κόλουσιν τῆς ἐν σώματι μεταβάσεως ὅλων τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας. Δὲν ἀμφισβόλλομεν, ὅτι ἡ ἐπίκλησις αὕτη θὰ γίνῃ δεκτὴ με ἔλην τὴν στοργὴν καὶ τὴν προθυμίαν, τῆς ὁποίας εἶνε δεξία.

Ἐκ τῶν τάξεων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς; θὰ προέλθωσιν αἱ μεγάλαι ἑλιπίδες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ φλογεροὶ ἐργάται τῆς πίστεως. Ἡ βοήθεια δὲ τῆς ἱεραρχίας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶσον διακαοῦ; καὶ ἁγίου πόθου τῶν θεολόγων φοιτητῶν θὰ ἔχη καὶ τοῦτο τὸ μέγα καλόν, ὅτι οἱ φοιτηταὶ θὰ αἰσθανθῶσιν εὐγνωμόνως τὸ ὄκαλος τῆς στοργῆς τῶν πρώτων πνευματικῶν πατέρων καὶ θὰ ἀφρασιωθῶσιν ἔτι ἐγκαρδιώτερον εἰς τὴν ἱπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἥς οἱ πρᾶιστάμενοι θ' ἀποδείξωσιν, ὅτι ἐνοοοῦσι καὶ συμμερίζονται τοὺς παλμούς νεολαίας, ἡτις θέλει δώσει μεθάρουσι τοὺς ἐνθέρμους σκαπανεῖς τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοὺς ταυσιπτήρους ἀετούς τῆς εὐσεβείας.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ Εἰς τὸν ΚΔ΄ ΨΑΛΜΟΝ

«Ἦρὸς Σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου, ὁ Θεὸς μου ἐπὶ Σοὶ πέποιθα, μὴ κατασχευθῆσθην.»

(Συ νέ χει α)

Κυκλωμένος ὁ Δαβὶδ ἀπὸ κολυπο κίλους καὶ θλασιμοῦς ἰχθύους ἠσθάνθη εἰς στιγμὰς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας νὰ καταπλήτῃ τὸ ὄστρον του καὶ νὰ ὑψῶνται τὸ κύμα τῶν φόβων καὶ τῆς ἀθυρίας του. Καὶ ὅταν ἐξήτε νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ψυχὴν του, τὸ ἔργον τοῦ βυθισμοῦ συνεπληρώνατο ἀπὸ τὴν ἐνθουσιαστικὴν παρελθόντος, τὸ ὅποσον εἰς τὴν εὐσεβίαν συνειδησὶν του ἐξήγειρε τύψεις καὶ διαμαρτυρίας.

Ἐν ἡμέραις νεότητος δὲν εἶχον ὑπέρχει μικρὰ τὰ ἀμαρτημάτα του. Καὶ τὰ εἶχε μὲν πληρώσει με θλίψεις καρδιοθόρους καὶ με δάκρυα φλογερά, ἀλλ' οἱ ἀληθινοὶ εὐσεβεῖς κἀμουν δ,τι καὶ ὁ Παῦλος κατὰ τὴν ἐξοχὸν ἀναπτύξιν τοῦ ἱεροῦ Χριστοστόμου. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ὅσινῃ τὰ ἀμαρτημάτα των, αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τὰ βλέπουν καὶ ὀρθνοῦν καὶ εἰς τὸ παρὸν τὰς πτώσεις τοῦ παρελθόντος.

Ἰδοὺ διὰ τί ὁ Δαβὶδ ἐν μέσῃ δυσκολιῶν καὶ πολέμων ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πολὺ, δὲν ἐτόλμα νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐς πιστὸς δοῦλος καὶ στρατιώτης τὸν φιλόστοργον καὶ παντοδύναμον Κύριόν του.

Ἀλλ' ὑπὸ τὸ λουτρὸν τῶν δακρύων του ἀνεωόθη καὶ ἤνθησε πάλιν ἡ ἐλπίς του. Ἡ ἄλμη τῆς ἀνομίας τῆς εἶχεν ἐκπληθῆ με τὰ ἅγια ὕδατα τῆς μετανοίας του. Τὸ πτηνόν, τὸ ὅποσον τόσον ἀπεπλανήθη, εἶχε καὶ πάλιν στεγασθῆ εἰς τὴν φωλεάν του καὶ αἰσθανθῆ εἰς αὐτὴν τὸ ὄκαλος τῶν φιλοστόργων τοῦ Θεοῦ πτερόγων.

Ἡ συναίσθησις αὕτη ἀπέδωκεν εἰς τὸν Προφητᾶνακτα τὸ ὄστρον. Ἡ κατεπτονημένη ψυχὴ του ἀποτινάσσει ὄλους τὸ ὄστρον. Ἡ κατεπτονημένη ψυχὴ του ἀποτινάσσει ὄλους τὸ ὄστρον.

τοὺς διαταγούς, ἀνακτᾷ δὲ τὴν ἐποπόθησιν καὶ τὴν παρησίαν τῆς καὶ βαῖ: «Ἦρὸς Σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου.»

«Ἦρὸς Σέ.» Ἦτοι ὄχι πρὸς ἀθροισμὸν, ὁ ὅποιος μνησικακεῖ καὶ δὲν γνωρίζει τὸν ὄρατον καὶ θεῖον δρόμον τῆς συγκαταβάσεως καὶ τῆς ἐπιειθείας. Ὅχι πρὸς κἀνένα, ὁ ὅποιος ζῆ ὀρακτικῶς με τὸν ἐγιοισμὸν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν, ἢ καὶ ἂν συγκληθῆ, εἶνε ἀνίκανος νὰ βοηθῆσῃ τὸν ἄλλον, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ βοηθῆ καὶ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἄλλὰ πρὸς ποῖον βοᾷ ὁ Δαβὶδ;

«Ἦρὸς Σέ.» Ἦτοι πρὸς τὸν πατέρα τὸν φιλόστοργον, τὸν ὅποιον μαλάσσει τὸ δάκρυ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ συγκνεῖ ἡ ἐκετήριος κραυγὴ τοῦ χθὲς παραβῆσαντος. Πρὸς τὸν Πατέρα τὸν παντεπτότην καὶ παντογνώσαν, ὅστις βλέπει δὲ τὴν ἀγωνίαν τῶν τέκνων του καὶ εἶνε ἐνήμερος εἰς ὄλας τὰς θλίψεις των καὶ τὰς ἀνάγκας. Πρὸς τὸν Πατέρα τὸν Κύριον, δηλ. τὸν ἐξουσιαστικὸν καὶ παντοδύναμον, ὁ ὅποιος κατασιγάσει τὰ κύματα τῆς καρδίας, ὅπως καταπαύσει τὸν ὄλον τῆς θαλάσσης, καὶ δίδει ἀποτελεσματικὴν τὴν βοήθειάν του καὶ νικηφόρον καὶ θριαμβευτικὴν τὴν προστασίαν του.

Ἠλατὸ καὶ Θεορυθῶδες τὸ πέλαιος; σφοδρὸ οἱ ἀνεμοῖ πικροὶ καὶ βαρεῖς οἱ καταιγισμοί; μικρὰ δὲ ἡ λήμιθος καὶ ἀσθενὴς ὁ ναῦτης; ἀλλ' ἀπειρος ἡ στοργὴ τοῦ Κυρίου καὶ ἀμετρον τὸ ἔλεός του καὶ παντοθενὴ ἡ δεξιὰ του. Καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη ἐμπειροῦσα καὶ κραταιώουσα τὸν χειμαζόμενον Δαβὶδ, τὸν ἐνισχύει νὰ ἀνορθῶθῃ ἐν μέσῃ τῆς μακρυμένης θυσέλης καὶ με τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, με φωνὴν δυνατωτέραν τῶν βρυχηθῶν τῶν ἰχθύων του νὰ ἀναδοῆσῃ ὡς θεοῦρον καὶ ὡς παιᾶνα δ,τι; «Ἦρὸς Σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου.» (Ἀκολουθεῖ)

MIX. I. ΓΑΛΑΝΣ

Ἱστορία ἑνὸς νέου ὀμμοῦ

ἸΥΐΚΗ ΣΤΟΡΓΗ—ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΟΜΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σκίτι, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς μάστρας μου, ἐσχίσεν ἐν φύλλον ἀπὸ τὸ καρνὲ του, ἔγραψε μερικὰς γραμμὰς με τὸ μαλυθδοκόνδυλον, μοῦ εἶπε δὲ νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ ἀναμείνω τὴν ἀπάντησιν.

Ἐτρέξα ἐν σπευδῇ. Μία νέα κυρία κατέβη εὐθὺς πρὸς συνάντησίν μου. Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ. Περὲτήρησε μετὰ προσοχῆς ὄλα τέποτελοῦντὰ τὸ ἑμπορίον μου ἀντικείμενα καὶ με ἠρώτησέ μερὶ τῆς τιμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκούστικαν καὶ εἰς τὴν ὁποιαν τὰ ἐπόλων. Ἄμα τῇ ἀπήνησα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς.

— Παιδί μου, μοῦ εἶπε, δὲν δύνασαι νὰ πωλῆς πολλὰ τὰ ἄμπεροῦματα; ὅπου ἔχεις ἐκεῖ, εἶνε πολὺ εὐτελοῦς παιδί-

τητος. Έχουν εξωτερικόν, αλλά τούτο και μόνον. Αὐτά εἶνε ἀπὸ τὰ παραπεταμένα εἶδη. Καὶ ἐν τούτοις τὰ πληρώ- νεις τόσον ἀκριβῆ ἔσον καὶ τὰ περιπειρημένα εἶναι λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ τὰ μεταπολῆς ἀκριβῶς. Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἀγοράσουν μίαν ἢ δύο φορὰς, δὲν ὀλογοῦνται βε- θαίως καὶ τρίτην. Διὸ νὰ κάμη κανεὶς καλὴν πελατείαν, δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατῇ τὸν ἀγοραστὴν.

— Βίε ἀληθές, κυρία μου, ἀπήντησα, ἀλλ' εἶμαι πολὺ νέος, ὥστε νὰ γνωρίζω τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, ἢ δὲ μητέρα μου, ἣτις ἐνοεῖ ἀπὸ αὐτὰ καλ- λίτερον ἐμοῦ, δὲν ἔχει καθόλου θάρρος εἰς τὰ μεγάλα κα- ταστήματα.

— Παιδί μου, ἐκάνελαβον, ὁ σύζυγός μου ἐνδιαφέρεται διὰ σᾶς, διότι ἀγαπᾷτε τὴν μητέρα σας· μοι εἶπε νὰ σᾶς βοηθῶσω. Θὰ σᾶς δώσω λοιπὸν μίαν συμβουλήν, τὴν ὅποیان νομίζω συμφέρουσαν καὶ καλὴν. Πρέπει νὰ παλλαχθῆτε ἀπὸ αὐτὰ ὅπου ἔχετε ἐκεῖ μὲ τιμὴν ὅσην σᾶς κοστίξουν, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε διὰ περισσώτερα. Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ νὰ πληρώ- σητε τὸ ταχύτερον τὸ κατὰστημα, εἰς τὸ ὅποιον τὰ ὄφει- λετε, θὰ σᾶς δώσω μίαν ἐπιστολὴν διὰ δύο μεγαλεμπό- ρους τοὺς ὅποιους γνωρίζω. Θὰ σᾶς προσφέρουν ἀντὶ 10 φράγκων καλὰ καὶ σκερὰ ἐμπορεύματα. Τοιαυτοτρόπως, ὅταν θὰ κατορθώσετε νὰ πωλήσετε εἰς τινὰ ἀπαξ, θὰ δύ- νασθε νὰ ἐλπίζετε καὶ δευτέραν φορὰν καὶ νὰ τύχητε τῆς ἐμπιστοσύνης του. Δύνασθε ἐπίσης νὰ ἐξασφαλίσετε εἰς τοὺς πελάτας τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια θὰ τοῖς προσφέρετε, χωρὶς νὰ φοβῆσθε μὴ σᾶς περῶσουν διὰ τυχοδιώκτην. Ἐξ ἄλλου θὰ σᾶς δώσω τὴν διεύθυνσιν μερικῶν ἀπὸ τὰς φίλας μου, αἱ ὅποιαὶ προθύμως ὀλογοῦσιν.

Ἐυχαρίστησα πολὺ τὴν κυρίαν αὐτῆς καὶ εἰδείχθην πολ- λὴ εὐτυχὴς ἀκολουθῶν τὴν συμβουλήν της.

— Πρόσεξε, παιδί μου, μοι εἶπεν, ἐὰν ἐσκήτε τὸ ἐπαγ- γελμά σας μετ' ἐπιμελείας καὶ εὐσυνειδησίας, θὰ κάμητε καλὴν ἐργασίαν ἐὰν τουναντίον ἢ μίστρα εἶνε στολισμένη μὲ ἀντι- κειμενα εὐτελῆ καὶ πολὺ ἀκριβᾶ, δὲν θὰ θελήσουν νὰ σε θεωρήσουν ὡς ἔμπορον, ἀλλ' ὡς ἓνα μικρὸν τυχοδιώκτην, μεταχειριζόμενον τὴν μίστραν του ὡς πρόσχημα διὰ νὰ εἰσχωρῆ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ἐπάγγελ- μα οὕτως ἀσκούμενον εἶνε εἶδος μεταμορφωμένης ἐπαιτείας. Θὰ ἔχάνατε δὲ βεβαίως τὴν ἐκτίμησιν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ τῶν ἄλλων.

Ὁ καλλίτερος τρόπος τοῦ ἐλεεῖν.

Ἐτελώσασα τοὺς λόγους τούτους, ἡ ἔξοχος νέα γυνὴ ἔλαβε γραφίδα καὶ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὅποιας μοι εἶχεν ὑποσχεθῆ. Κατόπιν, ἀνοίξασα τὸ βαλάντιόν της, μοι ἐνεχείρισεν ἓν δέμα ἐκ 10 φράγκων λέγουσά μοι :— Δὲν εἶνε ἐλεημοσύνη αὐτὸ ποῦ σοῦ κάμνω, ἀλλὰ μίαν ἀπλῆ χρη- ματικὴ προκαταβολή. Ἔως ὅτου ἡ ἐργασία σου ἐπανακτί- σῃ τὰς ἀπωλείας τὰς προξενηθείσας ἀπὸ ἀπερισκεψίας σας καὶ τὴν ἀπειρίαν σας, ἡ μήτηρ σας, ἣτις εἶνε ἀσθενής, δὲν θὰ στερηθῆ τίποτε. Λάβε λοιπὸν αὐτὰ τὰ 10 φράγκα. Ὅταν θὰ εἴσθε εἰς θέσιν νὰ μοῦ τὰ ἀποδώσετε, μοῦ τὰ φέρνετε, καὶ τότε θὰ χρησιμοποιοῦσιν πρὸς βοήθειαν πτω-

χοτέρων ἀπὸ σᾶς Ἐὰν δὲν τὰ ἀποδώσετε, δὲν θὰ κάμητε κακὸν εἰς ἐμὲ ἀλλ' εἰς τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἵτινες ἔχουν τὴν ἀνλγην των. Τὰ δέκα αὐτὰ φράγκα ἐλήφθησαν ἀπὸ ποσὸν φυλαττόμενον δλόκληρον διὰ τὴν περιθαλψιν τῶν πτωχῶν.

Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν. Εἶδε τὴν στενοχωρίαν μου :— Ἐμπρός· μοῦ εἶπε χαριέντως· ἔχετε ἄλλο πρῶγμα νὰ κάμητε παρὰ νὰ μὲ εὐχαριστήτε· σπεύσατε ταχέως εἰς τὴν ἐργασίαν σας, μικρὲ μου ἀνθρώπε.

Φρεῖδ. — Βεβαίως, κύριε, ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ τούτου ἦτο λίαν ἀξιαγάπητος, ὅπου σᾶς ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς καὶ σᾶς ἐδάνεισε χρήματα· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι, ἐὰν ἦμην εἰς θέσιν της, θὰ σᾶς ἐχάριζον τὰ χρήματα. Τούτο δὲν θὰ ἦτο ἀκόμη καλλίτερον ;

Μ. Β. — Φίλε μου, σὲ παραφέρει ἡ ἀγαθὴ σου καρ- δια. Δὲν παραινοῦμαι δι' αὐτὸ, διότι εἶνε καλλίτερον νὰ εἶσαι εἰς τὴν θέσιν ὡς τε νὰ μετριαζῆς τὴν ἐλεημοσύνην παρὰ νὰ τὴν παρακινήσῃ. Ἐν τούτοις ἡ νέα σύζυγος τοῦ ἱατροῦ ὑπῆρξε φρονιμώτερα ἀπὸ ὅτι θὰ ἦσο σύ. Δαναί- ζουσά με χρήματα, μὲ ἀνεκούφιζεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, παραινοῦσά με ἵνα τὴν ὑπερηθῶσω νὰ ἐργάζωμαι. Δὲν ἐφάρτετο ὡς κλουσία πρὸς ἐπαίτην, ἀλλ' ὡς ἴση πρὸς ἴσον. Μὲ ἐνόησον καταφανῶς περισσώτερον ἀφ' ὅτι νομίζεις, διότι μὲ εἰδίδασκε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνωμαι ὑπὸ ἓνα ἀπό- λυτον τρόπον τὸ μέσα τῆς ἐλεημοσύνης.

(Ὁ ἀκολουθεῖ)

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου

Ἐν σελ. 3 ἀντὶ τοῦ : θὰ παρομοιάσωμεν, γραπτέον : θὰ παρο- μοιάσωμεν.

» » 3 ἀντὶ τοῦ : θαμβουτικὰ ἔξοχα χρώματα, γραπτέον : θαμβουτικὰ χρώματα.

Ἐν σελ. 3 ἀντὶ τοῦ : ἐλπίζουσι ἀκόμη νὰ ἐπανέρθωσι, γραπτέον : ἐλπίζουσι ἀκόμη ὅτι θὰ ἐπανέρθωσι.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 2ης Φεβρουαρίου

Ἐν σελ. 6 τοῦ παρελ. φύλλου, στήλην 1ην, σελ. 15 ἀντὶ διττοῦ αὐτῶν, ἀνάγνωθι ἐντὸς αὐτῶν.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Ἐρωτηθέντες ἐν θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ Νεομαρτύρων βίους, ἀπαντῶμεν ὅτι εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θ' ἀφιερωθῆ ὁ τελευταῖος τόμος τῆς παρ' ἡμῶν γραφομένης σειρᾶς τῶν βίων τῶν Ἁγίων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύχη καὶ τάξις. Ἰσάριος Θεός, ὑπὸ Μιχ. Γαλανοῦ.— Ἡ προ- σευχὴ καὶ τὰ μυστήρια ὑπὸ Ἐποψίν ἠθικοδρησκαυτικῆν, ὀγεινήν καὶ θεραπευτικῆν, ὑπὸ Γ. Κόγγινδου.— Οἱ συνένοχοι τοῦ σκε- φάντου.— Οἱ σκεφαντοῦμενοι.— Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὑπὸ Παναρέτου Δουλγηγέρη ἀρχιμ.— Περὶ τοῦ χρονικοῦ ὄριου τῆς ζωῆς παντὸς ἀνθρώπου.— Ἡ Νηστεία ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ ἱερᾷ παραδό- σει, ὑπὸ Ν. Εὐαγγελίδου.— Ὁ ἀναποφάσιτος καὶ τὸ βυάκιον.— Ὁ λόγιος, τὸ βυάκιον καὶ ὁ χωρικός.— Ὁ φίλιμος ἀπέφει, ὑπὸ Ἄθ. Πάλλη.— Ἡ εἰς τὸν ἅγιον Ἰάφρον ἐκδρομὴ καὶ οἱ φοιτηταί τῆς Θεολογίας.— Ἐρμηνεῖα εἰς τὸν ΚΑ', Παλιμόν, ὑπὸ Μ. Γα- λανοῦ.— Ἱστορίαι ἐνός νέου ἔμπορου, (διήγημα).